

[Svend Haugaard]

de har en virkelig afgørende betydning; vi synes, EF er tilbøjelig til at beskæftige sig lidt for meget med småtingsafdelingen. Man har en svaghed for at se på alle de mange små ting og tage lidt for meget med, hvilket kan øge faren for bureaukrati og for store administrative udgifter.

Hvad angår de tre nye Middelhavslande, der søger om optagelse, eller som kan tænkes at blive optaget inden for de nærmeste år, er det klart, de kan skabe en lang række problemer af forskellig art, men som de politiske forhold har ændret sig i de pågældende lande, må det simpelt hen være en demokratisk pligt for os at tage de vanskeligheder og modtage dem som medlemmer.

Til slut blom det dette: 5 års medlemskab har både givet skuffelser og glæder. Skuffelserne skyldes især, at man ikke effektivt nok har ført princippet om fri konkurrence ud i praksis. Men for dansk landbrug er det en afgjort gevinst, at vi blev medlem. Det har medført en øget eksport til EF-området; ikke blot landbrugserhvervet som sådant, men også landets økonomi og beskæftigelse havde været betydelig ringere stillet, hvis vi ikke havde været medlem af EF.

Hvad angår det stillede dagsordensforslag, kan vi naturligvis konstatere, at der er et flertal i verden, der sulter. Vi kan konstatere, at det er galt, at det er sådan, men vi er afgjort ikke enige i, at der intet er gjort på dette område. Jeg behøver bare at pege på Lomékonventionen og forskelligt andet for at sige, at det i hvert tilfælde er en ting, man er opmærksom på og indstillet på at gøre noget ved. Af den grund kan vi ikke stemme for dagsordensforslaget.

Ib Christensen (DR):

Flere ordførere har undret sig over, at fremskridtspartiet har taget initiativ til denne forespørgselsdebat. Jeg synes, det er meget rimeligt, at vi diskuterer disse ting for en gangs skyld i folketingsalen i stedet for for lukkede døre i folketingets markedsudvalg. Jeg mener heller ikke, at tidspunktet er dårligt, bortset fra at vi har travlt i disse dage.

Hvad der undrer mig mere, er de motiver, som fremskridtspartiet kan have, det ærinde, fremskridtspartiet er ude i, hvad man kunne have ønsket sig af de landbrugsforhandlinger, der er overstået. Jeg kan ikke fortolke

fremskridtspartiets ord her fra denne talerstol i denne debat på anden måde, end at man beklager sig over, at de statsgaranterede priser ikke er sat højt nok op. Man vil altså have haft højere landbrugspriser og vel at mærke ikke på grundlag af markedsøkonomien, men på grundlag af offentlig intervention gennem Det europæiske Fællesskabs mægtige bureaukratiske apparat. Det synes jeg egentlig er et ejendommeligt ærinde at have for et parti, der ellers ikke sværger til den offentlige sektors velsignelser.

Om det konkrete landbrugsforlig vil jeg sige, at det vedrørende de prisforhøjelser, der her er tale om, er blevet sagt, at hensigten er at give markedsøkonomien større råderum. Kendsgerningen bliver formentlig, at der ikke sker den strukturændring, man har behov for, og at der fortsat vil ske overproduktion. Jeg synes, der kunne spores en uenighed mellem den socialdemokratiske ordfører og ministeren, idet den socialdemokratiske ordfører måtte bekende sin bekymring med hensyn til fortsat overskudsproduktion inden for mejerisektoren, specielt mælk og skummetmælk. Andre ordførere har også nævnt, at det er galt inden for mejerisektoren og oksekødssektoren.

Jeg står her med nogle tal, der viser den overproduktion, der er tale om, og de er følgende: smør: 14 pct., skummetmælkspulver: 55 pct., sukker: 20 pct., olivenolie: 9 pct., blød hvede: 15 pct., hård hvede: ikke mindre end 40 pct., byg: 5 pct., og majs: 17 pct. Det er de frugter, man har af det galimatias, som Det europæiske Fællesskabs landbrugspolitik er. Den forøgelse, der er tale om af strukturstøtten, vil have den samme effekt og også afsmitte sig i højere produktion.

Det hele afspejler håbløsheden i EFs landbrugspolitik, idet man prøver at forene to uforenelige principper, nemlig det ene at sikre forbrugerne rimelige priser – og hvad er rimelige priser andet end dem, som et frit marked og fri konkurrence betinger – og det andet at producenterne skal sikres en rimelig levestandard. Man kan ikke både sikre producenterne og samtidig sikre forbrugerne rimelige priser, og man kan heller ikke sikre producenterne en rimelig levestandard, hvis man ønsker en markedsøkonomi. Derfor er den grundlæggende fejl ikke specielt dette forlig, men simpelt hen hele det, at Romtraktatens landbrugspolitik hviler på indbyrdes